

Az „egyszerűbb jogot!“ felkiáltás tehát ebben a hangnemben más formulázást nyer és így szól: „*vissza az első tervezethez!*“
M.

Az ügyvédek anyagi helyzetére való tekintettel valamelyik közéleti férfiúnak az az ötlete támadt, hogy az ügyvédek öregkoráról oly módon gondoskodják, hogy a nyugdíjintézeti járulékot a duplájára emeli. Ugy tudom, hogy a kamara alig tudja a mostani járulékot is beszédni, perelni és törléssel fenyegetni kénytelen az ügyvédeket és végül nincs más választás, mint fizetni — vagy pedig a gyakorló ügyvédek lajstromából való törlésnek kiteenni magát. Mikor az ügyvédeknek a mindennapi kenyérre sem jut, akkor az ügyvédeket arra kényszeríteni, hogy vonják el a sovány falatot családjuk szájától, csakhogy majd egyszer néhány pengővel több nyugdíjat kapjanak és ha a magasabb járulékot megfizetni nem tudják, törlés által őket jelenlegi kenyérkereső foglalkozásától is megfosztani: ez igazán nem célszerű és időszerű ötlet. Remélem, hogy a nyugdíjintézeti közgyűlés olyképen dönt ez indítvány felett, amint megérdemli. Elvárjuk, hogy legalább kartársaink ötletei ne nehezítsék meg a karnak ugyis sulyos helyzetét.
Sz—i.

A Magyar Jogászegylet ötvenesztendős jubileuma.

A Jogászegylet ünnepies diszüléssel ülte meg megalapításának ötvenedik évfordulóját, amelyen jogásztársadalmunk előkelőségei épügy megjelentek, mint a jogélet szürke katonái. A publikumnak ez a kettőssége nem az ünnepi alkalom által fakasztott véletlen jelenség, hanem a Jogászegylet igazi jelentőségének hű tükrörképe. Annak a kornak az életviszonyai, amelyben a Jogászegylet született egyaránt kirajzolták úgy a jogtudomány intenzív, mennél nagyobb személyi körre kiterjedő, utját. A Jogászegylet pódiumot adott — szószéket és szédőgépet — azoknak, akiknek mondanivalójuk akadt és ezzel gondoskodott azokról is, akik okulni és tanulni akarnak. Ez az ösztönösen érzett kettős feladat gyakorlati szellemüvé alakította ki azt a végső elemzésben elméleti munkát is, amelynek keretét adni volt a Jogászegyletnek kezdettől fogva bevallott célja. A Jogászegylet — legalább így értettük a bejelentést — emlékkönyvben számol majd be az ötven éves munkásságáról, maradandó hirdetőjéül az elért teljesítményeknek. E munkásság érdemi méltatása kikiváncozik a krónikás munkaköréből — csak azt állapítjuk meg, hogy a sok